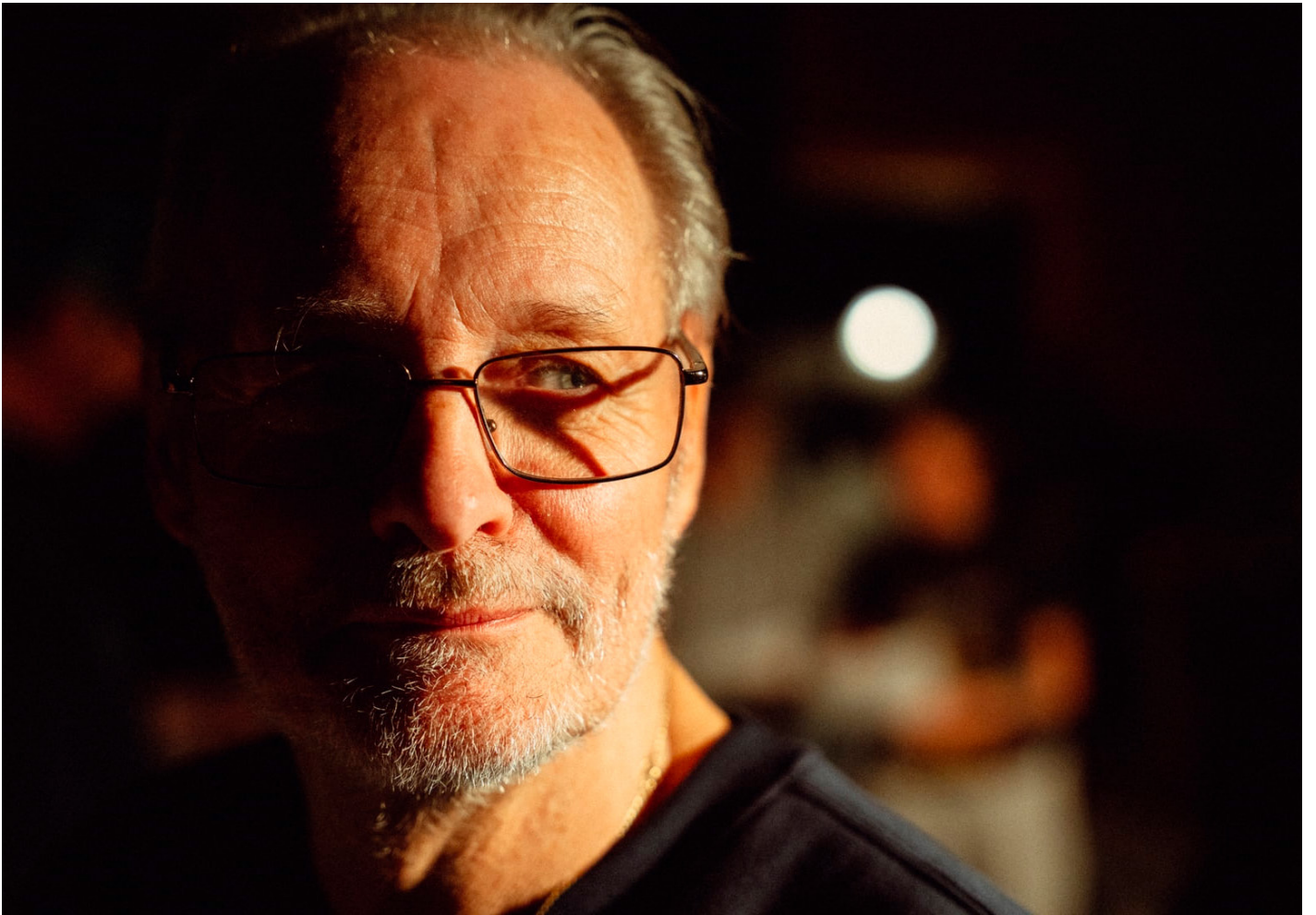

Roberto Zucco

**Roberto,
ik heb mijn hand op de telefoon.
Ik haal de hoorn van de haak.
Ik bel de politie.**

Roberto Zucco

Mama, just killed a man - Episode 2

In Roberto Zucco leiden vijftien poëtische scènes naar het haast onafwendbare einde van de gelijknamige seriemoordenaar.

Met de spelers van ons Open Theateratelier gaan we aan de slag met de tekst van Koltès om tot een hedendaagse encensering te komen van dit verhaal over een charismatische moordenaar die niemand ontziet.

Het verhaal

Roberto Zucco is een seriemoordenaar die schijnbaar uit het niets een aantal mensen vermoordt die op zijn pad komen. In onze versie van Roberto Zucco praten personages over de moorden, over de mogelijkheid van de moorden, over de vraag wat er zou gebeurd zijn als ze op een ander moment op een andere plek waren geweest. In koortsachtige monologen en spitse dialogen dagen de personages elkaar uit om hun verbeelding niet te temmen maar juist te onderzoeken wat het betekent een held te zijn, een bloederige held, en wie het verdient om te blijven leven.

Waarom Roberto Zucco boeken?

Roberto Zucco is een tekstvoorstelling met twintig spelers waarin we thema's als de banaliteit van het kwaad (Hannah Arendt) en de zinloosheid van geweld onderzoeken. Een voorstelling met een doorgedreven scenografie (door Floris Barnhoorn) en kostuums (door Barbara De Laere) waarin spelplezier, tekstbehandeling en grote thema's elkaar aanraken.

Spel

Spelers van het Open Theateratelier

Regie

Annelore Smits

Tekst

Bernard Marie Koltès

Scenografie

Floris Barnhoorn

Kostuums

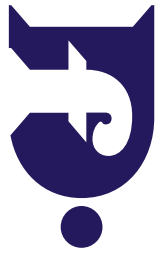
Barbara De Laere

Duur

70 minuten

Roberto Zucco

- A
  - B
-
- Ik hoorde de buurvrouw krijsen en ik deed niets.
  - Je lag gewoon in je bed en van haar bleef niet meer over dan een bloederige lap vlees
Haar tanden werden door haar lip geduwd en haar nagels waren gelakt allemaal in een andere kleur.
  - Hoe weet je dat.
  - Wat is weten he, misschien had ik het gedroomd.
  - Ik weet dat omdat ik een foto heb gezien die mijn moeder snel probeerde weg te moffelen.
  - Moffelen wat een woord. Ik zal u eens moffelen.
  - Dat kan alles betekenen maar in het geval van de buurvrouw betekende het haar weggooien als een gebruikte vod, een vaatdoekje met beschimmelde etensresten want helaas mijn moeder ververstte haar vodden nooit omdat ze tegen verspilling was
  - Maar in het geval van de buurvrouw maakte het haar niets uit dat ze werd weggegooid.
- Als mijn moeder sneller was geweest of handiger of eerder dan was ik nu aan het slapen maar het mens was te traag en te onhandig en te laat zoals ze ook altijd te laat was om mij op te halen van zwemles waardoor ik tijd had om chips uit de automaat te halen en die te ruilen voor een sigaret die ik niet oprookte maar bewaarde in een doosje en als ik thuis was stak ik hem aan en probeerde ik de hond over te halen om de sigaret in zijn kwijlende bek te steken maar de hond gromde en moeder zei wat is dat met dat rotbeest, we hadden hem nooit in huis moeten halen. Ze tilde hem op en zette hem in de gang waar hij begon te blaffen maar niet luid genoeg om de buurvrouw te overstemmen.
- De buurvrouw krijste.
- Het kan me niet schelen dat ze krijste.

De Figuranten: een portret

1. Brood

Als één van onze spelers ons atelier binnenkomt en zegt ik heb honger, schuilt daaronder maar al te vaak een vraag om hulp. Letterlijk: Help, ik heb niet genoeg geld om eten te kopen.

2. Alleen zijn

Ruim de helft van onze spelers zijn alleen en leven in isolement. In ons atelier leren ze anderen kennen, leren ze samenwerken, delen ze bevindingen en emoties. De spelers zeggen vaak dat de DF hun familie zijn, een van de weinige lijnen naar de buitenwereld.

3. Verbeelding

We komen meerdere keren per week samen, de laatste weken voor de première dagelijks. Het eerste halfuurtje drinken we koffie, eten een boterham of een chocoladewafel, we praten, we vragen hoe is't, ca va en alles goed, we luisteren ... en dan begint het: we verlaten de koffiehoeke en starten de repetitie! Hier begint het werk van DF, hier beginnen de podiumkunsten, hier gaan de theaterspots aan, hier maken we de sprong naar de verbeelding, hier nemen onze regisseurs de leiding, ... Eerst opwarmen en de wereld buiten vergeten. Zo maken we de transformatie van individu met vaak een zware rugzak van miserie, naar performer, naar acteur, naar speler, naar schrijver, naar de wereld van verbeelding.

Roberto Zucco

4. Tekst

Om tot spelen en theater te komen moeten we dus weg van de koffiehoeck, naar de balletvloer! En dan waarover te praten? Als we het gesprek niet sturen, is de biografie dominant. Onze werkwijze bestaat er daarom in teksten op tafel te leggen, vanuit die tekst betekenis te zoeken, improvisaties en spelopdrachten verzinnen ... en zo ontstaat er in co-creatie een dialoog rond tekst, rond een concept, rond een foto, een beeldend werk,...

Daar hebben we met DF een sterke traditie in opgebouwd, met onder andere:

Lavinia's verdriet (naar Mourning Becomes Electra van Eugene O'Neill)

Het proces Ann Cael (naar Het Proces van Franz Kafka)

Karamazov (naar De Gebroeders Karamazov van Fjodor Dostojewski)

Natte Sneeuw (naar Hamlet van William Shakespeare)

Lost Paradise (naar De Kersentuin van Anton Tjechow)

Club Müller (naar het oeuvre van Heiner Müller)

TransHuman (nieuwe originele tekst van Paul Pourveur geschreven voor DF)

Cassandra, de wereld staat in brand en ik zit in bad

(nieuwe tekst van Annelore Smits)

Beautiful Monster (naar Faust van Goethe)

Roberto Zucco

**Om het schrijven zijn toekomst terug te geven,
moeten we de mythe van het schrijven omkeren: de
geboorte van de lezer moet worden betaald met de
dood van de auteur.**

Roland Barthes

Wie schrijft moet zwijgen, lezen we in de inleiding op de verzamelde essays van Roland Barthes (Jürgen Pieters). Met zijn tekst geeft de schrijver de lezer het laatste woord. De schrijver schrijft zichzelf weg en roept de lezer op om op zijn beurt een tekst te maken waarin het laatste woord opnieuw wordt doorgegeven.

Zo geeft de theaterauteur zijn script door aan de regisseur en hij zwijgt. De regisseur geeft zijn regie door aan de acteurs en hij zwijgt. Tijdens de voorstelling geven de acteurs op hun beurt hun spel door aan het publiek en zwijgen als het doek valt. Zo krijgt het publiek het laatste woord en geeft op hun beurt het verhaal weer door en zwijgt. En dat is elegante hoop!

Boeken?

Contacteer Annelore Smits

annelore@defiguranten.be

+32 (0) 485 57 12 23

met de steun van: **Vlaanderen**
verbeelding werkt